

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 'Οδός Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρλόου Μερουβέλ: Οἱ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ, δραματικώτατον μυθιστόρημα, μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις Κ. — Φ. Γκουεράτση: Ἡ ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ, ἱστορικὸν μυθιστόρημα, μετάφρασις Π. Παῦ. — Παύλου Δινδίου: ΕΛΕΝΗ ΓΙΟΥΓΚ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.

Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΙ ΚΕΡΑΝΔΑΛ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΔΕ ΦΟΝΤΕΡΟΖ

[Συνέχεια]

— Εἰπέ μοι, σέ παρακαλῶ, εἶπεν ὁ δ' Ἀμβαρὲς μετὰ μικρὰν σιγὴν, δὲν θὰ μοι κάμης συναγωνισμὸν ἐκεῖ κάτω.

— Ὁ! ἐγὼ, ὑπέλαβεν ὁ Μάξιμος, δὲν εἶμαι ἐπικίνδυνος. Ὅλος ὁ κόσμος γνωρίζει τὰς ἰδέας μου, καὶ ἡ κυρία δὲ Φοντεροζ καὶ ὅλοι' δὲν θέλω νὰ νυμφευθῶ.

— Μὴ τὸ λέγεις αὐτό.

— Ἀγαπητέ μοι, ἔσο ἡσυχος, οὐδέποτε θὰ τὸ ἀποφασίσω.

Οἱ δύο φίλοι μετέβησαν νὰ γευματίσωσιν ὁμοῦ παρὰ τῷ Δουρανδῷ.

Κατὰ τὰ ἐπιδόρπια:

— Ἐννοεῖς λοιπὸν νὰ νυμφευθῆς τὴν δεσποινίδα δὲ Φοντεροζ καὶ νὰ διατηρήσης καὶ τὴν ἐρωμένην σου; ἠρώτησεν ὁ δὲ Πρέλ.

— Βεβαίως.

— Εἶναι κινδυνώδες. Καλλίτερον θὰ πράξης νὰ μοι παραχωρήσης τὴν κρεολὴν. Τὴν ἀγαπῶ, τὸ γνωρίζεις, ἀλλ' ἠσύχως. Θὰ σὲ ἀπαλλάξω. Ὁχι; Ἔστω. Φύγε καὶ μὴ ἀνησυχῆ. Οὐδέποτε λέξεις ἐρωτικὴν θὰ ἐξέλεθαι τῶν χειλέων μου, ἐκτός ἐάν παραιτηθῆς τοῦ πρὸς τὴν Ζουάνναν πάθους σου, ἢ ἐάν αὐτὴ διαρρήξῃ τὸν μεταξὺ σας δεσμόν, ἀνακτώσα τὴν ἐλευθερίαν της, τὸ ὅποσον δὲν θὰ βραδύνη.

Ὁ δ' Ἀμβαρὲς ἐμειδίασεν. Εἶχεν ἤδη σκεφθῆ. Τὸ τέκνον τῆς ἐρωμένης του

συνέδεεν αὐτὴν ἀδιαρρήκτως πρὸς αὐτόν. Εἰς τοῦτο οὐδεμίαν εἶχεν ἀμφιβολίαν.

— Ἐχεις τὸν καιρὸν νὰ περιμένῃς, εἶπε.

— Ὅθ' περιμείνω, ὑπέλαβεν ὁ δὲ Πρέλ. Ἐχω πολλὴν ὑπομονήν!

— Ἀλλὰ δὲν εἶσαι αἰώνιος.

— Εὐτυχῶς. Ἀρκεῖ ἡμῖς αἰὼν ζωῆς· εἰξεύρεις δὲ τὰς περὶ ζωῆς ἰδέας μου. Καλὸν κατευόδιον!

Ἔτεινε τὴν χεῖρά του τῷ δ' Ἀμβαρὲς, ἀλλ' ἤττον θερμῶς τοῦ συνήθους.

— Ἄν δυσαρεστῆται τις μὲ τοὺς φίλους του διὰ τὰς γυναῖκας, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ἀπερχόμενος, ἰδοὺ εἰς τὸν ὅποιον δὲν θὰ ἐπανιδῶ ποτέ.

I

Σαῖν - Ζιλδὰς.

Τὸ Μορβάν εἶναι ἀναμφισπῶς τὸ ἀγριότερον διαμέρισμα τῆς Βρεττανίας. Ἡ περιοχὴ τοῦ Πορνιγούεν, ἔνθα εὐρίσκεται τὸ Σαῖν - Ζιλδὰς, εἶναι ἡ ἀγριωτέρα τοῦ Μορβάν.

Ἡ περιοχὴ αὕτη ἀνήκει σχεδὸν ἐξ ὀλοκλήρου εἰς τὸν πύργον τοῦ Φοντεροζ, ὅστις ὑψοῦται εἰς τὴν κορυφὴν λόφου, δεσπόζοντος τῆς κοιλάδος τοῦ Γουέρ, ἢ μάλλον τοῦ ἀτελευτήτου ἔλους, ὅπερ φθινεὶ μέχρι τῆς θαλάσσης.

Ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ συζύγου της, φνευθέντος τῷ 1870 ὑπὸ τῆς πληξάσης αὐτὸν μυστηριώδους σφαίρας, ἡ μαρκησία εἶχεν ἐγκαθειρθῆ εἰς τὴν μονήρη ἐκείνην ἰδιοκτησίαν, ζῶσα οὕτω ἀπομεμακρυσμένη τῆς τύρβης καὶ τοῦ θορύβου τῆς κοινωνίας. Τοιοῦτος ἄλλως τε ἦν ὁ χαρακτήρ αὐτῆς.

Ὁ πύργος τοῦ Σαῖν-Ζιλδὰς εἶναι μέγα καὶ στερεὸν οἰκοδόμημα τοῦ 16' αἰῶνος, ὁμοιάζων συγχρόνως πρὸς μοναστήριον καὶ φρούριον.

Ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας τοῦ Λουδοβίκου II' ὁ βαρῶνος Οὐγος δὲ Κερανδάλ, ὁ προ-

τελευταῖος τιτλοῦχος τοῦ ὀνόματος τοῦ πρεσβυτέρου κλάδου τῆς οἰκογενείας ταύτης, ἧς ἡ ἀρχὴ δὲν εἶναι τελείως γνωστὴ, ἀνεκαίνισεν ἐξ ὀλοκλήρου αὐτόν, οὕτω δ' ὁ ἀρχαῖος ἐκεῖνος πύργος οἰοῖται ἐνεωτερίσθη καὶ ἐκαλλωπίσθη.

Ὁ μαρκησιος δὲ Φοντεροζ ἠρέσκετο εἰς Σαῖν - Ζιλδὰς, ἕνεκα τῆς ἐκτάσεως τῆς περιοχῆς καὶ τῆς ἀγριότητος τῶν μερῶν ἐκείνων.

Ἐραστῆς ἐμπαθῆς τῆς θήρας, εὗρισκε μεγάλην τέρψιν εἰς τὴν ἔρημον περιοχὴν καὶ τὴν ἀχανῆ χέρσον, ἔνθα ἠδύνατο ἀπλήστως ν' ἀπολαμβάνῃ τῶν ἡδονῶν, ἃς παρεῖχεν αὐτῷ ἡ θήρα.

Τὴν 3 Σεπτεμβρίου 1380 ἀνὴρ παχύσαρκος καὶ βραχύσωμος, μὲ λευκὴν κόμην, στρογγύλον καὶ εὐτραφὲς πρόσωπον, χεῖλη λεπτά, ζωηροὺς ὀφθαλμοὺς ὑπὸ παχείας ὀφθῆς, περιβεβλημένος ἀχαριχωρικὴν περιβολήν, ἐξήρχετο τοῦ προθαλάμου τοῦ πύργου, κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ τὸν πλατὺν βρεττανικὸν αὐτοῦ πῖλον.

Γυνή, τεσσαρακοντοῦτις περίπου, ὠραίου παραστήματος, μὲ κόμην μελανήν. μὲ τινὰς τρίχας ἀγρυροειδεῖς, ἠκολούθει αὐτὴν. Ἡ φυσιογνωμία τῆς γυναικὸς ταύτης ἐπρόδιδε μεγαλαύχειαν καὶ ἐπίμονον θέλησιν.

Ἐφερὲν αὕτη μελανὴν ἐσθῆτα λίαν ἀρμόζουσαν αὐτῇ.

Ἦν ἡ μαρκησία δὲ Φοντεροζ.

Οὐδέποτε ἀπὸ τῆς χρείρας τῆς εἶχεν ἀποβάλει τὴν πένθιμον ἐνδυμασίαν.

— Ἀκούεις, Μαλό, εἶπε, δὲν θέλω οὔτε εἰς πυροβολισμὸς νὰ πέσῃ ἀπὸ ξένου εἰς τὴν περιοχὴν.

Ὁ γηραιὸς Βρεττανός, ὅστις ἦτο ὁ Μαλό Βρικεβέκ, ὁ ἐπιμελητής, ἔξεσε τὸ οὖς, ὅπερ ἐδήλου ἀμνηχανίαν.

— Ἡ κυρία μαρκησία γνωρίζει καλῶς, ὅτι δὲν ὑπάρχουσι λαθροθήραι ἐδῶ, ἐκτός...

Ἐδίστασε:

— Τῶν Κερανδάλ, δὲν ἔχει οὕτως;

— Μάλιστα, κυρία μαρκησία. Αὐτοὶ εἶναι λύκοι, ἀγρια θηρία, ἀδιόρθωτοι ἀνθρωποι.

— Έχει καλῶς. Ἀκριβῶς δι' αὐτοὺς δίδω τὴν διαταγὴν. Ὀλίγον φροντίζω δι' ἓνα λαγῶν ἢ δι' ἓν ζευγος περδίκων, ἐννόησόν με καλῶς, Μαλό, δὲν θέλω ὅμως ἢ θυγάτηρ μου νὰ συναντᾷ εἰς τὰ δάση αὐτοὺς τοὺς ἀνθρώπους· δὲν το ὑποφέρω. Ἔχουσι ἀθλίαν φήμην.

— Μόνον διὰ τὸ κυνήγιον, κυρία μαρκησία. Ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κορεντίνος εἶνε φοβεροί. Ὁ μικρότερος ὁ Ἰβ εἶνε ἀκακος ὡς ἀρνάκι καὶ καλλιεργεὶ τὴν γῆν. Οἱ ἄλλοι εἶνε ἐπικίνδυνοι καὶ ἀδάμαστοι. Δὲν πιστεύουν ὅτι ὁ νόμος ἔγινε δι' αὐτοὺς καί . . .

— Τὸ γνωρίζω. Πράττουσι ὡς αἱ γαϊαί μου ν' ἀνῆκον εἰς αὐτούς, ὑπὸ τὴν πρόφασιν, ὅτι εἰς τῶν προγόνων τῶν ἦτο κύριος τῶν γαιῶν αὐτῶν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ βασιλέως Δαγοβέρ. Ἐκτοτε ὅμως ἤλλαξαν τὰ πράγματα. Ὁμίλησον εἰς αὐτοὺς ἐν ἀνάγκῃ, Μαλό, καὶ ὀδήγησέ τους. Δὲν θέλω πλέον νὰ τους βλέπω ἐδῶ ἐτελείωσε.

Τὰς λέξεις ταύτας πρόεφερε μεθ' ὕφους μὴ ἐπιδεχομένου ἀντίρρησης.

— Έχει καλῶς, κυρία μαρκησία, εἶπεν ὁ Βρικεβέκ χαιρετῶν τὴν κυρίαν του.

Καὶ ἀπῆλθε ξέων τὸ οὖς, ὡς εἰ ἔλεγεν ὅτι δύσκολος ἦν ἡ ἐκπλήρωσις τῆς ἀνατεθείσης αὐτῷ ἐντολῆς.

Εἰς τὴν αὐλὴν φθὰς ἐκάλεσε :

— Βινίξ !

Εἰς ἵπποκόμος ἐφάνη ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τοῦ σταύλου κρατῶν μαστίγιον ἐν τῇ χειρί.

— Τὸν ἵππον μου, εἶπεν ὁ ἐπιμελητής.

Ἐνῶ δὲ ὁ Βινίξ ἠτοιμάζε τὸν ἵππον, ὁ Βρικεβέκ ἐψιθύριζε :

— Νὰ διορθώσῃ κανεὶς αὐτοὺς τοὺς ἀγρίους Κερανδάλ, εἶναι ὡς νὰ ζητήσῃ νὰ φιλιώσῃ τὸν διάβολον με τὸ ἀγιασμένον νερόν

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, ἐνῶ ἡ μαρκησία δὲ Φοντερόζ, ἀφοῦ περιεπάτησεν ὀλίγον ἐπὶ τοῦ ἀνδῆρου, ἠτοιμάζετο νὰ ἐπανελέθῃ ἐντὸς τοῦ πύργου, καλπασμὸς ἵππου, τρέχοντος ἀπὸ ρυτῆρος, ἠκούσθη καὶ ἀμαζῶν φέρουσα πῖλον μετὰ μελανοῦ πτεροῦ ἐπὶ τῆς ξανθοῦ χρυσοειδοῦς αὐτῆς κόμης ἐφάνη κατὰ τὴν πρὸς τὰ δεξιὰ δειδροστοιχίαν, μετ' ὀλίγον δ' ἔστη πρὸ τῆς εἰσόδου τοῦ πύργου.

— Νὰ ἡ τρελλὴ Καικιλία, ἐψιθύρισεν ἡ μαρκησία.

Ἡ ὄρφανὴ τοῦ 1870 εἶχεν ἤδη μεγαλώσει.

Ἦτο νεαρὰ κόρη ὕψηλοῦ μᾶλλον ἀναστήματος, ὀλίγον ἰσχνὴ ἔτι, ἀλλ' εὐσωμος. Τὸ μέλλον διεφάνετο λαμπρὸν διὰ τὸ ἐν τῷ κάλυκι ἔτι ἀνθος.

Ἡ ἀφθονος αὐτῆς κόμη, ἐν ἀταξίᾳ κάπως ὡς ἐκ τῆς ἀνὰ τὰ δάση πορείας, ἦν ὠραίου ξανθοῦ χρώματος, ἡ δὲ λευκότης τοῦ δέρματος αὐτῆς ἐξαισία. Τὰ χαρακτηριστικὰ εἶχε λεπτά, τὴν ρίνα κανονικὴν, τὰς δὲ ὀφρῦς διαγεγραμμένας οἰνοεὶ διὰ χρωστικῆς. Διὰ μέσου τῶν πορφυρῶν χειλέων τῆς διεφάνοντο δύο σειραὶ μικρῶν παλλεῦκων ὀδόντων.

Ἦτος ἀποφασιστικότητος διεφάνετο ἐπὶ τῆς εἰλικρινοῦς καὶ τολμηρᾶς αὐτῆς φυσιογνωμίας· τὸ βλέμμα τῆς ἦν ὑπερήφανον καὶ οἰνοεὶ καταφρονητικόν.

Διὰ τίνα ;

Διὰ τοὺς περὶ αὐτὴν ἀνδρας ;

Ἦτοι καλὴ καὶ ἐπιεικὴς. Δὲν ἀπτείνετο τις ματαιῶς εἰς αὐτὴν ἦν πάντοτε πρόθυμος νὰ πράττῃ τὸ καλὸν καὶ νὰ βοηθῇ τοὺς ἄλλους.

Διὰ τὸν κίνδυνον ;

Ἄλλ' οὐδένα διέτρεχεν, ἐκτὸς ἂν ὁ ἵππος κατέρριπτεν αὐτὴν εἰς τινὰ χαράνδραν ἢ τῇ ἔθραυε τὴν κεφαλὴν κατὰ τινος δένδρου.

Διὰ τὴν ζωὴν ;

Ἄλλ' ὁ βίος ἐμειδία αὐτῇ. Ἡ Καικιλία ἦν πλουσία. Αὐτῇ ἀνῆκον τὸ Σαιν-Ζιλδάς, τὸ ἐν Παρισίοις μέγαρον, οἰκίαι, ἐπαύλεις, δάση, ἀπασα ἡ περιουσία τοῦ πατρὸς τῆς, πάντα ἀνεξαιρέτως τὰ ὑπάρχοντα τῆς ἀρχαίας οἰκογενείας τῶν Κερανδάλ.

Ὅπως δὲ ὑπῆρχε σκιά τις ἐπὶ τῆς νεαρᾶς ἐκείνης μορφῆς, μυστήριόν τι ἐν τῇ πτυχῇ τῶν χειλέων, μυστικόν τι εἰς τὸ βάθος τῶν σκοτεινῶν ἐκείνων ὀφθαλμῶν.

Παρέδωκε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου τῆς τῷ Βινίξ, ὅστις ἔσπευσε εἰς συνάντησίν τῆς καὶ ὑπεγεύρουσα τὴν ἐσθῆτά τῆς διηθύθη πρὸς τὴν κυρίαν μαρκησίαν.

Ἡ κυρία δὲ Φοντερόζ ἐμειδίασε τῇ Καικιλίᾳ καὶ εἶπεν αὐτῇ :

— Σὲ ἐπερίμενα. Ἐλείψες πολλὴν ὥραν. Κουράζεσαι.

Ἡ Καικιλία ἀνύψωσε τοὺς ὄμους.

Δὲν ἔχω ἄλλο τι νὰ πράξω ἐδῶ· ἄλλως τε δὲν παραπονοῦμαι. Θαυμάσιος περίπατος ! Ἐπῆγα ἕως εἰς τὸ χωρίον. Εἶδα τὴν δεσποινίδα Ἀγνὴν Κερανδάλ· ἀληθῶς εἶναι ὠραία.

— Τῇ ὀμίλησες ;

— Ὁχι, διότι μοὶ τὸ ἔχετε ἀπαγορευσε. Εἰσῆλθε μόνον εἰς τοῦ γέροντος Πλουμερέλ. Ὁ δυστυχὴς ἀγωνιστῆς. Τῷ ἔδωκα κάτι. Ἐμειδίασεν ὁ ταλαίπωρος. Εἶδα ἐπίσης καὶ τὸν διδάσκαλον· θὰ ἔλθῃ ἀπόψε εἰς τὸ δεῖπνον.

— Καὶ ὁ Ζοέλ, ὁ ὑπηρετῆς σου ;

— Ὡ ! τὸν δειλόν. Τὸν ἔχασα καθ' ὀδόν. Ὁ ἵππος του δὲν εἶχε τὴν δύναμιν ν' ἀκολουθήσῃ τὸν Ζέφυρον. Θὰ εἶναι μακρὰν. Ἄλλως τε δὲν θέλω νὰ με συνοδεύωσι.

— Πάντοτε ἡ ἴδια, εἶπεν ἡ μαρκησία. Ἔλα, ἐνδύσου, Καικιλία, ἔχω νὰ σοὶ ὀμιλήσω.

— Σπουδαίως ;

— Σπουδαϊότατα.

— Λοιπόν ! Αὐτὸ δὲν θὰ με μεταβάλλῃ, εἶπε γελῶσα ἡ νεανίς. Ἐπὶ τέλους, μήτέρ μου, θὰ σὰς ἀκούσω. Ποῦ θὰ σὰς εὐρῶ ;

— Εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

— Καλῶς.

Ἡ δεσποινὴς Καικιλία εἰσῆλθεν εἰς τὸν πύργον πετῶσα ὡς πτηνὸν ἐπὶ τῆς γῆς

καὶ μετ' ὀλίγον ἐνδυσθεῖσα ἀνοικοῦ κυανοῦ χρώματος ἐσθῆτα, ἀρμολοῦσαν αὐτῇ θαυμασίως, ἔκρουσε τὴν θύραν τῆς μητρὸς τῆς.

[Ἐπεται συνέχεια].

*Κ.

F. D. GUERAZZI

H

ΜΑΧΗ ΤΟΥ ΒΕΝΕΒΕΝΤΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

[Συνέχεια]

Ἐπὶ τέλους, εἶδον τὴν ἰσχὺν τῆς θανατηφόρου νόσου ἐπὶ τοῦ νέου καὶ ἐπὶ τοῦ πρεσβύτου . . . ἐν ἐκείνῳ μὲν, ἡ ζωὴ ἐπάλαμψε μετ' ἰσχύος ἀναλόγου πρὸς τὰς δυνάμεις τῆς, αἱ δὲ ὕσταται στιγμαὶ τοῦ ἦσαν φρικωδῶς ἀλγειναί . . . ἐν τούτῳ δέ, οὐτινος ἡ πνοὴ μόλις καὶ μετὰ βίας ἠδύνατο νὰ κινήσῃ πτερόν καὶ νὰ θαλώσῃ καθρέπτην, τιθέμενον παρὰ τὸ στόμα του, ὁ θάνατος ἐφάνη παλαίστας ἦσσαν λυσσῶδως, ἢ μᾶλλον ὅτι κατῆλθεν ἔλαφρά — ἡ παγετώδης χεὶρ του ἔλαφρά ὅπως πῖεσθ τὴν καρδίαν του . . .

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὸν σιδηρῶ θανατωθέντα, καὶ εἰς τὸν διὰ τὸν κυροβόλου φονευθέντα, καὶ εἰς τὸν νέον καὶ εἰς τὸν πρεσβύτην, . . . εἰς πάντας ἐν ἐνὶ λόγῳ, παρετήρησα τὸ βαρὺ ἄσθμα τῆς ἀγωνίας, . . . τὰς περιστροφὰς τῶν ὀφθαλμῶν, ποθούτων τὸ φῶς . . . τὴν ταχεῖαν φρικίαν τῆς ἐπιδερμίδος, πρόδρομον τῆς παύσεως τοῦ κινεῖσθαι . . . τὸ παχὺ δάκρυ, ἀναβλύζον ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἐγκεφάλου καὶ σταλάζον ἐπὶ τῆς πελιδνῆς παρεΐας . . . τὴν σύσπασιν τῶν μελῶν . . . τὴν κατὰ τὴν τελευταίαν πνοὴν συγκέντρωσιν τῆς ζωῆς ἐφ' ἑνὸς καὶ μόνου σημείου . . . τὴν δι' ἑνὸς στεναγμοῦ παῦσιν τῶν τῆς καρδίας παλμῶν . . . καὶ τὴν αἰωνίαν ἀκίνησιν καταλαμβάνουσαν τὰς ἴνας . . . ὁ ἀνθρώπος ἐγένετο ὅλως ὕλη . . . τὸ πνεῦμα ἀπέπτη . . . ὦ ! εἶναι πικρά, πικροτάτη ἡ στιγμὴ καθ' ἣν καταστρέφεται ἡ ζωὴ ! . . .

Καὶ ὅμως πικροτέρα ἔτι ἐφάνη εἰς τὸν Ρογήρον ἐκείνη, καθ' ἣν ἀκούσας βήματα ἀνθρώπου ἐρχομένου πρὸς τὴν στοὰν ἠναγκάσθη ν' ἀφίσῃ τὴν ἀγκάλην ἐκείνης, ἣν ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἀνευ τῆς ἐλαχίστης ἐλπίδος ἠγάπα . . . Αἰώνιε Θεέ ! τὸ πρόσωπον αὐτῆς ἦτο ψυχρότατον . . . τὰ μέλη ἀκίνητα . . . Δὲν ἠδύνατο νὰ σταθῇ εἰς τοὺς πόδας τῆς, ἂν μὴ τις ὑπεστήριζεν αὐτὴν . . . καὶ τὸ στόμα ; . . . μόνον ἀσθενῆς πνοὴ ἐδήλου ὅτι ὑπῆρχεν ἔτι ἐν τῷ σώματι ἐκείνῳ ζωὴ . . . Τὰ βήματα καὶ αἱ φωναὶ ἐν τούτοις ἐπλησίαζον . . . Τί ὄφειλε νὰ πράξῃ ὁ Ρογήρος ; ν' ἀποθέσῃ αὐτὴν ἐπὶ τῆς πόας ; ἢ νὰ ἐξακολουθήσῃ κρατῶν αὐτὴν σφιγκτὰ εἰς